

de ikke en saa stor Forbedring, at det er forsvarligt at forandre Grænsen fra 60 til 65 Aar. 60 Aars Alderen har nu en Gang vundet historisk Hævd her i Landet, og jeg kan oprigtig talt ikke forstaa, hvorledes man i en Tid, da Bestræbelserne fra alle Sider gaar ud paa at udvide Underklassens sociale Rettigheder, kan foreslaa et saadant Tilbageskridt. Jeg tror heller ikke, at den Besparelse, man tilsigter ved at gaa over til 65 Aars Alderen, vil holde Stik. Som Forholdene har udviklet sig, særlig i Landkommunerne — og jeg tror ikke, det bliver anderledes om 10 Aar — bliver der mindre og mindre Brug for Arbejdskraft. Under disse Forhold er det forstaaeligt, at det bliver de gamle Arbejdere, der sidst kommer i Arbejde, og Følgen deraf bliver ganske naturligt, at de gamle imellem 60 og 65 Aar, der er ledige, er nødt til at henvende sig til Hjælpekassen for at faa den Hjælp, de ellers vilde have faaet, hvis Grænsen for Aldersrentens Indtræden havde været 60 Aar. Jeg tror derfor ikke, Besparelsen vil blive saa forfærdelig stor. — Det andet Punkt, vi maa stille os imod, er Taksterne. Navnlig er Taksterne for enligt stillede Personer og Personer, hvoraf den ene Part ikke er gammel nok til at faa Aldersrente, alt for lave. Men det er jo det Offer, som den højtaerede Minister har maattet bringe dels det konservative Parti, dels de konservative Elementer indenfor hans eget Parti, saa der er vel ikke stort Haab om at faa denne Bestemmelse forandret.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti maa undskylde, men jeg kom ved hans Tale til at tænke paa den Tale, som en velmenende Præst holder ved en ikke alt for kær afdøds Begravelse. Saaledes forekommer det mig, at hans Tale maa karakteriseres. Den ærede Ordfører udtalte, at dette Lovforslag ikke havde mange Venner i det andet høje Ting, hvilket skulde fremgaa af den Omstændighed, at det kun var med et forholdsvist lille Stemmetal, det var sendt herover. Naar Lovforslaget kom med saa lille et Stemmetal — det gælder i alt Fald for mit Partis Vedkommende —, saa var det ikke af Uvillie mod Forslagets Hovedprincip. Dette fremgaar jo ogsaa af den Omstændighed, som jeg nævnte til at begynde med, at mit Partis Indenrigsminister i sin Tid selv har fremsat et Lovforslag, som i mangt og meget lignede dette. Men naar vort Parti indtog den Stilling, som Tilfældet var i Folketinget, var det ud fra den Be-

tragtning, at Lovforslaget ikke var vidtgaaende nok paa de Punkter, jeg her har nævnt; og jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at hvis han vil være med til at ændre sin Opfattelse paa visse Punkter, hvad jeg dog ikke tror meget paa, skal han se, at vi med stor Glæde vil stemme for Lovforslaget her i Landstinget.

Den ærede Ordfører stillede det Spørgsmaal: Kan Samfundet bære de forøgede Udgifter, som her er Tale om? Ja, det er jo et Spørgsmaal, som man kan stille, og som tidt bliver stillet, naar Spørgsmaal af stor finansiel Rækkevidde er til Behandling her paa Rigsdagen, og det er ret naturligt at stille det Spørgsmaal. Men det, her er Tale om, er jo en Omflytning af Værdier fra de mere velstillede til de ringere stillede i Samfundet, og set fra det Synspunkt mener jeg, det er forsvarligt at anvende disse Penge. For Resten er jeg ikke helt sikker paa, at den ærede Ordfører vil stille det samme Spørgsmaal overfor alle Sager, der bliver behandlet her. Saa vidt mig bekendt, kan vi vente i dette høje Ting snart at se fremsat et Forslag til Lov om Forandring i vore militære Forhold. Jeg er ikke helt sikker paa, at den ærede Ordfører ved denne Lejlighed vil gøre de samme Betragtninger gældende. Men den, der lever, vil jo faa det at se, og jeg skal med stor Interesse afvente, om den ærede Ordfører ved denne Lejlighed vil fremsætte de samme Betragtninger.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti var endelig inde paa den Betragtning, som jo ikke er ny, at vi hellere matte gaa over til Forsikringsprincipet, saaledes at de gamle selv op gennem Tiderne kom til at bidrage til, hvad deres Underhold vilde koste, naar de blev gamle. Denne Tanke har været fremført og drøftet meget indgaaende, og jeg skal ikke komme ind paa den ved denne Lejlighed, idet jeg betragter Tanken om at føre dette Spørgsmaal frem nu indenfor Udvalget som et Forsøg paa at spænde Ben for Lovforslaget, og det ønsker jeg og mit Parti ikke at være med til. Der blev endvidere sagt, at det var utænkeligt at gennemføre saa omfattende et Lovværk som dette paa de 14 Dage, der sandsynligvis var levnet Landstinget til at behandle dette store Lovværk. Men vi har jo set store Lovgivningsarbejder gaa igennem med lige saa stor Ekspresfart som den, der er Tale om her, f. Eks. Kirkelovforslagene, som vi behandlede i Gaar. Landstinget har ikke haft længere Tid til